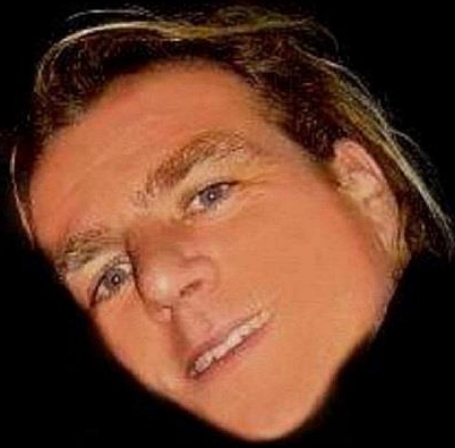

ROMANTISCHE HELDEN SERIE DEEL 1
C.HAMPTONJONES

1

**De vriendin van
de luitenant**
STORYBOOK

*

C. HAMPTON JONES

*

DE VRIENDIN VAN DE LUITENANT

*

*

BOEK 1

IN DE ROMANTISCHE HELDEN SERIE

van

C. HAMPTON JONES

HamptonJones Books (Nederland)

MMXIII-6

*

STORYBOOK (Grafische historische roman)

*

ISBN/EAN: 978-94-91968-11-2

*

Lord John Montgomery, de 12 jarige zoon van de hertog van Rothford verneemt aan het sterfbed van zijn beroemde moeder dat hij zal moeten trouwen met een onbekend meisje: Lizzie Campbell.

Als hij 24 jaar oud is en Lizzie 16 breekt de tijd aan voor het huwelijk. Omdat hij Lizzie al haatte voor hij haar ooit gezien had laat zijn vader Lizzie naar Edinburgh escorteren door de veel te knappe luitenant Lochiel Cameron, die ook nog eens de buitenechtelijke zoon is van de hertog.

Lizzie begint uit woede over Lord John's onverschilligheid een liefdesrelatie met Lochiel, die voor hen zelf en iedereen om hen heen ver strekkende gevolgen zal hebben.

Deze historische roman speelt zich af aan het begin van de 19e eeuw toen Napoleon Bonaparte bijna elke veldslag op het Continent won. De Vriendin van de Luitenant is Boek 1 in de Romantische Helden serie.

C. (Constance) Hampton Jones is een Nederlandse schrijfster die haar boeken zowel in het Engels als in het Nederlands schrijft en wereldwijd uitgeeft.

Het boek 'De Vriendin van de Luitenant' is de eerste historische grafische fictieve roman boek uit haar Romantische Helden Serie. Deze historische roman speelt zich af in de Napoleontische tijd aan het begin van de 19^e eeuw.

www.champtonjones.com

*

Hoofdstuk 1: ONWILLIGE BELOFTES BIJ EEN STERFBED

*

*

“Neemt u mij niet kwalijk, Lord John, maar de hertog staat er op dat de honden vandaag niet bij hare Genade binnen mogen komen!”

John Montgomery, de jongste zoon van de hertog van Rothford, keek eerst verbaasd naar de buitengewoon

waardige butler van zijn vader en daarna naar zijn twee spaniëls.

“Moeder vindt het altijd goed dat ik Boris en Bastet meebreng, Tubby!”

De butler, die in werkelijkheid Tubbington heette, keek de jonge lord licht verwijtend aan.

“Heeft meneer Powell u niet uitgelegd, dat er wat meer decorum van u wordt verwacht vandaag? Als u even in de antichambre plaats neemt kan ik uw bediende vragen om uw jas en een nieuw paar kousen te komen brengen. Een waskom om uw handen en gezicht te wassen zou ook zeer wenselijk zijn.”

“Moet ik me wassen?” vroeg John met een frons.

Hij kreeg ‘s morgens een wasbeurt als zijn mond vies rook na een nacht van slaap. Hij nam ‘s avonds een bad als hij aan tafel was genodigd voor een diner met zijn hoogedele hertogelijke ouders, iets wat de laatste tijd gelukkig telkens minder voorkwam.

Soms dompelde zijn eigen bediende Smithy hem in een bad als hij weer eens van zijn paard was gevallen in de modder of andere onsmakelijkheden, of wanneer hij om welke reden dan ook stonk.

De butler knikte naar hem en opende de deur naar het wachtkamertje naast de ingang van het appartement van de hertogin.

“Breng Milord’s honden naar de kennel, Mordecai!” De butler wendde zich tot de potige lakei, die altijd de wacht hield voor de deur van hare Genade.

“Ik zal zelf Smithy laten instrueren wat Lord John nodig heeft.”

Hij keek om naar de twaalfjarige zoon van de hertog, die aarzelend op een oncomfortabele houten stoel ging zitten in het wachtkamertje. De butler kon het niet laten om de jongen een waarderend knikje te geven, waarna hij zijn gezicht onmiddellijk terug plooidde in de vereiste afstandelijke, uitdrukking die nu eenmaal hoorde bij de butler van een hertog.

Hij knipte zijn vingers naar een jonge onder-lakei, die al die tijd bewegingloos in de hal had gestaan, en die haastig verdween nadat hij hem urgent iets in zijn oor had gefluisterd.

John zuchtte van ongeduld. Hij was niet gewend waar dan ook op te moeten wachten, maar na een blik op zijn vuile handen met onmiskenbare rouwnagels, moest hij

toegeven dat Tubby gelijk had. Hij had absoluut behoefte aan de schoonmaak talenten van zijn bediende. Hij was in de stallen geweest om zijn nieuwe paard, een verjaarscadeau van zijn zeven jaar oudere broer Randolph, te borstelen. Zijn vader, Jonathan Montgomery, de hertog van Rothford, had hem altijd geleerd dat echte ridders in de middeleeuwen altijd hun eigen ros verzorgden en dat was precies wat hij die middag had gedaan. John droomde ervan om ooit een echte ridder te worden, hoewel hij wist dat ridders ouderwets waren en geen onderdeel meer uitmaakten van het moderne bestaan.

Iemand krijste iets in de kamer die naast het wachtkamertje lag.

John begon met aandacht te luisteren. Hij kende dat gekrijs zo goed: het was zijn moeder, de hertogin.

“Je doet wat ik je zeg, Jonathan Montgomery!” hoorde hij haar hardvochtige stem dreigen.

Ach ja, dreigementen! Zijn moeder was er altijd al een meester in geweest. John was in zijn korte leven talloze keren het mikpunt geweest van haar dreig. John had nooit begrepen waarom zijn moeder altijd op die manier

de aandacht moest trekken. Iedereen stond immers altijd voor haar klaar om haar kleinste wens te vervullen en dan maakte het niet uit hoe redelijk of onredelijk die wensen ook waren. Wat moeder wilde, gebeurde.

Hij hoorde zijn vader iets onverstaanbaars mompelen. Dat was helaas ook niets nieuws. De hertogin oefende een soort macht uit in hun huishouding waaraan nooit iemand leek te ontsnappen, ook zijn vader niet. Zelfs al was hij de nu zo machtige Schotse hertog die ooit een oorlogsheld was geweest toen hij zijn eigen regiment aanvoerde.

“Het is leer om leer!” schreeuwde zijn moeder.

“Ik vervloek je op mijn sterfbed als je niet doet wat ik je zeg, Jonathan Montgomery!”

Zijn vader mompelde een antwoord, maar John kon het toch horen: zijn moeder moest het allemaal niet zo zwaar opvatten, het meisje was alleen maar een slippertje geweest toen hij in Schotland was...

John verschoof zijn stoel zodat hij bijna met zijn oor tegen de muur zat, waar achter zijn ouders aan het ruzie maken waren.

Een meisje? Zijn vader had een meisje gehad toen hij in Schotland was?

Ach, ja, zijn moeder had het zeker over die hele mooie vrouw die John ooit een keer had gezien toen hij en zijn vader een rit maakten, helemaal van het kasteel in Stirling naar een ‘versterkt’ huis in Bannockburn. Hij was toen nog maar vier en had op zijn favoriete pony Leslie gereden. Dat was toen één van de langste ritten geweest, die hij als kleuter had gemaakt met zijn vader. Vader was ongewoon zwijgzaam geweest tijdens de rit, tot hij de vrouw voor haar huis zag staan met naast zich een ongeveer vijfjarige jongen. Ondanks zijn jonge leeftijd had de jongen zich heel beschermend ten opzichte van haar gedragen, om niet het woord dreigend te gebruiken.

Zelfs op die dag, zo jong als hij nog maar was, had John de ongewone schoonheid van de vrouw opgemerkt. Een totaal ander soort schoonheid dan die van zijn beroemde en gefêteerde moeder.

De hertogin was altijd onberispelijk gekleed en gekapt. Ze liet zich nooit zien zonder haar make-up: de witte rijstpoeder pasta die nauwkeurig over haar gezicht, hals,

schouders en décolleté werd aangebracht, haar op haar wangen geschilderde roze blossen en haar met zwarte kohl geaccentueerde ogen.

John kon zich met geen mogelijkheid de echte kleur van zijn moeders haar herinneren, om de eenvoudige reden dat hij haar echte haar nog nooit had gezien. Ze verborg haar haren altijd onder de gigantische, gekleurde en opgeprikte pruiken die al jaren zo in zwang waren. Zijn moeders jurken waren pompeus en enorm: het waren in zijn ogen net grote slagschepen, die haar hele lijf verhulden en haar er uit lieten zien als een vervaarlijke levende pop.

John twijfelde er niet aan dat zij hem nu zou ontvangen in de volledige 'waardigheid' van haar positie: een pruik als een bijenkorf, een stijf en formeel 'toilet' en al haar make-up: vanaf de lagen rijstpoeder pasta tot en met de stijfjes om haar namaak haar in vorm te houden. Het zou hem niet verbazen als zij een hoed op had zo groot als een karrewiel, zelfs terwijl ze languit op een vergulde chaise-longue lag!

De vrouw in Schotland had destijds alleen maar een simpele grijze jurk aan gehad en een bruin geruit schort.

In plaats van verfijnde hooggehakte schoentjes had ze dikke leren klompen gedragen.

Ze had lang blond haar, in een hele dikke vlecht die helemaal tot op haar welgevormde billen hing. Hij wist dat, omdat dat aantrekkelijke achterwerk niet was verstopt onder het vlechtwerk van walvisbot of paardenhaar.

Hij had haar met grote ronde verbaasde ogen bekeken. Hij had met verlangen naar de lieve, beweeglijke gelaatstrekken gestaard in het mooiste gezicht aan deze kant van de evenaar. Haar stem was levendig en muzikaal en haar lach klonk melodieus vanwege een aantrekkelijk timbre. Haar stem was heel anders dan het hooghartige, quasi-ongeïnteresseerde gepruil en het schrille gegiechel dat hij altijd in de omgeving van zijn moeder hoorde. De stem van zijn moeder was altijd scherp en onaantrekkelijk.

Sinds hij deze vrouw had gezien had hij heimelijk een afkeer ontwikkeld voor de gekunsteldheid waarmee de aristocratische vrouwen aan zijn vaders hertogelijke hof zich kleedden. Hij kreeg een hekel aan de houten korsetten, de gênante lage décolletés en de harde make-

up, die de vrouwen veranderde in onaantrekkelijke marionetten met hun houderige bewegingen.

Zijn vader had indringend geprobeerd de mooie vrouw tot iets over te halen en de vrouw had haar hoofd geschud en naar hem en haar zoon gewezen, die later Lochiel bleek te heten.

Uiteindelijk had de vrouw zich toch door zijn vader laten om praten. Ze zei tegen Lochiel dat hij op de kleine lord moest passen en verdween met zijn vader het huis in.

Lochiel was naar Leslie toe gelopen en had de pony uitgebreid bewonderd. John had grootmoedig tegen Lochiel gezegd dat hij best wel op Leslie mocht rijden als hij wilde. Lochiel had zijn hoofd geschud. Hij had zijn eigen pony maar hij was er zeker van dat hun ouders het niet goed zouden vinden als ze er alleen op uit trokken vandaag en ze konden niet op zijn mentor rekenen, want die was die dag vrij.

Hij nam Leslie mee naar de stallen achter het huis, gaf hem water en borstelde hem snel af. John had bewonderend toe gekeken hoe handig Lochiel daarin was. Waar hij ook woonde waren altijd knechts om dat soort werk voor hem te doen.

Ze speelden daarna bij het huis tot het bijna donker was. John's vader kwam uiteindelijk het huis uit gelopen. Hij had er een beetje merkwaardig uitgezien: zijn haar was in de war en het leek alsof hij zelf zijn kleren had aangetrokken zonder de hulp van zijn bediende.

“Je bent het toch met me eens dat onze John dezelfde kansen moet hebben op een gelukkig huwelijk als wij, mijn lief!” pleitte de hertog.

De hertogin begon iets zeggen maar ze kreeg een enorme hoestbui.

De hertog bezwoer haar zich niet zo druk te maken en John hoorde zijn moeder tegen hem uitvallen toen hij haar blijkbaar op haar rug klopte.

Uiteindelijk hoorde John zijn vader met zijn moeder instemmen.

“Als het zo enorm belangrijk voor je is, zal ik de papieren voor de verloving tekenen, Elisabeth.”

Zijn moeder huilde luidruchtig tussen haar erbarmelijke gehoest door en ze bleef maar hameren op het ‘verdomde verraad’ van de hertog.

Toen hij een half uur later bij zijn ouders werd geroepen, in schone kleren met de geur van citroenzeep nog om

zich heen van zijn haastige wasbeurt in het kamertje, hoorde John dat hij zich ging verloven met een meisje dat Lizzie Campbell heette, dat blijkbaar de ‘leer om leer’ was waarover zijn moeder zich zo overstuur had gemaakt.

Hij zou met Lizzie trouwen wanneer ze zestien jaar werd. Omdat ze nu nog geen vier was rekende Lord John uit dat het evenement van zijn huwelijk pas over een jaar of twaalf zou plaatsvinden, wanneer hijzelf vier en twintig was. Daarom besloot hij zich er niet druk over te maken, dat hij werd gedwongen om met een meisje te trouwen waarvan niemand iets wist, of wilde weten, behalve zijn hysterische moeder.

Zoals hij verwacht had lag zijn moeder in ‘volledig toilet’ op de chaise-longue: ze droeg een meter hoge zilvergrijze pruik op haar hoofd met daarbovenop nog eens een hoed in de vorm van een enorm wagenwiel. Toen ze nieste raakte een stuk van haar maquillage op haar wang los en het viel onopgemerkt tussen de welving van haar wit gepoederde borsten, die hoog boven haar korset werden omhoog gedrukt.

Ze droeg kanten handschoenen waarvan hij er eentje voorzichtig van een kus voorzag, nadat hij een diepe ‘knie’ voor haar had gemaakt.

De vergelijking met de vrouw in Schotland drong zich onmiddellijk aan hem op. Ze had hem bij het afscheid tegen een zachte boezem aangedrukt, die naar vrouw en zeep van sering en rook en vreemd genoeg ook een beetje naar zijn vader. Ze had hem gekust toen hij en zijn vader weg gingen en haar glimlach was lief en echt geweest.

Soms verbeeldde hij zich, dat hij nog steeds die zachte lippen op zijn wangen voelde en in zijn dromen, die van een in seksualiteit ontwakende jongen, veranderden ze in iets heel opwindends. Hij bleef zich haar geur en haar omarming herinneren en haar prachtige blonde haar.

Hij begreep Tubby’s opmerking over ‘noodzakelijk decorum’ pas, toen zijn vader hem die avond vertelde dat de hertogin, zijn moeder, zo juist was overleden.

Zijn vader had triest genoeg gekeken, maar John dacht ook een spoor van opluchting te bespeuren. Opluchting die John alleen maar wilde toeschrijven aan het feit dat zijn moeder nu vrij was van alle kwalen waaraan ze leed

na de geboorte van John, zoals hem zo vaak verweten was.

John voelde iets van spijt dat zijn moeder het heden voor het eeuwige had verwisseld, maar hij was niet erg verbaasd dat hij er geen traan om kon laten. Hij had altijd een betere relatie gehad met zijn verzorgsters en zijn gouvernantes of gouverneurs, dan met de pop die allereerst hertogin was geweest en misschien ook weleens de vrouw die hem, meer dan twaalf jaar geleden, had geboord, maar zich zelden of nooit als zijn moeder had gedragen.

Het verbaasde hem ook nauwelijks dat hij verloofd was op de respectabele leeftijd van twaalf jaar, met een onbekend meisje, toen zijn moeder op haar sterfbed lag, terwijl *hij* zich alleen maar afvroeg of zijn moeder ooit haar in een vlecht had gehad, die tot haar billen kwam.

Naar mate de datum van zijn gedwongen huwelijk dichterbij kwam begon John tegen te strubbelen. Hij was ondertussen verliefd geworden op de Russische gravin Maria Katharina Oblinsky, volgens haar eigen zeggen een vluchteling van de Franse Revolutie, wier asblonde

haar inderdaad tot op haar billen viel als ze het los droeg. Ze droeg alleen maar de gazige japonnen die zo in de mode waren in de jaren voordat George, de kroonprins van het Britse koninkrijk, regent werd en Napoleon Bonaparte alle veldslagen op het Continent won. Zijn vader had hem twee keer naar een dorpje in de buurt van Glasgow gestuurd om het ‘kind,’ waarmee hij al jaren verloofd was, het hof te maken. Omdat hij nu eenmaal verliefd was op de gravin haatte hij elke minuut die hij met ‘het kind’ moest doorbrengen. Hij was niet in staat om te erkennen dat zijn toekomstige vrouw eigenlijk een exquise schoonheid was en een keurig opgevoede maagdelijke verloofde. Maria Oblinsky kon geen staat maken op een enkele van deze bewonderenswaardige eigenschappen. Ze was ongeveer twee keer zo oud als Lizzie en was buitengewoon bedreven in dingen die te maken hadden met zweepen, boeien en zijden lakens. John wist allang dat zij haar maagdelijkheid had verloren toen ze nog aan het hof van de tsaar verbleef. Uiteindelijk moest de hertog John in het vooruitzicht stellen, dat hij markies van Lorna en Kintyre zou worden

in plaats van zijn broer Randolph wanneer zijn vader overleed, als hij maar met Lizzie Campbell zou trouwen. Randolph had daar weinig bezwaar tegen: per slot van rekening zou hij hertog van Rothford worden in zijn vaders plaats en de markies' titel was ook nog alleen maar een soort hoffelijkheidstitel, daar kon John niet bijzonder veel aan ontlenu.

John, toen al een versierder en een gokker, kon dus niet anders doen dan tegen de afgesproken tijd naar Edinburg vertrekken om de weledelgeborene freule Elisabeth Campbell te huwen: een 'kind' zonder een bruidsschat met nauwelijks een claim op enige naam of afstamming, zodat hij op een dag markies kon worden.

John verlangde ernaar om de titel te kunnen dragen. Hij had torenhoge schulden en hij vreesde dat het feit dat hij de tweede en jongste zoon van de hertog van Rothford was en daarom Randolph's erfgenaam, hem niet veel langer kon beschermen tegen de aanhoudende dreigementen van zijn schuldeisers.

Hij haatte Lizzie Campbell er des te meer om. Zij stond immers tussen een huwelijk van hem met een rijke

erfgename, die hem uit zijn door hem zelf veroorzaakte hachelijke situatie kon redden.

Het enige wat Lizzie Campbell hem zou geven was haar lichaam, dat hij niet wilde. Ze kon hem niets anders brengen dan allerlei verplichtingen die hij bij voorbaat verafschuwde. John wilde geld en leven tussen de lakens van zijn minstens tien jaar oudere maîtresse. Als het aan hem lag kon zijn bruid op de tegels van de kapel doodvallen.

*

*

Hoofdstuk 2: LOCHIEL'S PROLOOG

*

*

De vrouw sloeg zijn handen weg van haar middel toen hij haar bijna smekend vast pakte.
“Rot op, Lochiel Cameron!” siste ze, “ik heb je de vorige keer al gezegd dat je op moest donderen!”
Ze duwde hem hard tegen zijn borst en hij viel achterover op de oude plavuizen vloer.

“Maar Catriona... ik...”

“Dringt het dan niet door tot die stomme kop van je, Lochiel? Ik wil dat je weggaat, ik wil dat je oprot! Ik moet jou er hier niet bij hebben! Ik heb vier jongens op te voeden en het allerlaatste wat ik wil is dat je me ’s nachts wakker houdt.”

Hij krabbelde langzaam op uit zijn onwaardige houding.

“Wat bedoel je, Cat? Het zijn net zo goed mijn kinderen!”

Catriona uitte een harde, spottende lach waardoor haar gelige tanden zichtbaar werden. Lochiel kon ineens zien hoe oud ze eigenlijk was.

“Tuurlijk zijn ze ook van jou, Lochiel,” grauwde ze met minachting in haar stem, “en ik hoef er niet *nog* eentje bij. Stel je voor, nog zo’n kind als jij! Ga alsjeblieft terug naar Edinburg en speel soldaatje voor die verachtelijke Sassenach die zich onze hertog noemt!”

Ze draaide zich om en liep met boze stappen naar de keuken.

Hij grabbelde ineens boos zijn uniformjas van een stoelleuning en deed hem aan.

“Als dat echt is wat je wilt?”

Hij hoorde de wanhoop in zijn eigen stem. Zijn vrouw die bijna tien jaar ouder was dan hij wilde echt dat hij wegging om niet meer terug te komen?

Ze verscheen weer in de deuropening van de keuken en klopte haar hand tegen haar hoofd in een verachtend gebaar.

Hij staarde haar met bittere teleurstelling aan. Koppig? Zijn vrouw vond dat hij een te hard hoofd had om te begrijpen wat ze wilde?

"Hoe moet het nou met ons, Cat?"

Tot zijn ontzetting hoorde hij, dat zijn stem hees was van emotie.

"Je wist van het begin dat er niks tussen ons was, Lochiel Cameron! Je wilde alleen maar met me neuken. Ik vond het best zolang je maar een kind in mijn buik stopte met dat grote ding van je. Je hebt altijd geweten dat de Clan kinderen nodig had. Maar wat mij betreft kan je nu ophoepelen. Stuur je geld voor de kinderen maar op en ga ergens in een oorlog vechten!"

"Maar de boerderij dan? Wat ga je doen?"

Hij keek haar ontzet aan. Hij had de boerderij gekocht van het geld dat zijn moeder hem ooit nagelaten had omdat Cat dat destijds wilde.

"Laat de boerderij maar aan mij over. Ga jij nou maar je soldij verdienen zodat de kinderen straks een goede opvoeding krijgen. Rot nou alsjeblieft op!"

Cat wees met een boos gezicht naar de voordeur van het huis.

"Ik heb deze boerderij van mijn moeders erfenis betaald, Cat! Waarom zou ik weggaan? Alles hier is toevallig van mij!"

Catriona ging zo dicht voor hem staan dat hij haar adem kon ruiken, die een hoop was verzuurd sinds hij haar vijf jaar geleden had getrouwd.

"Omdat jij een hopeloze boer bent, Lochiel, daarom. Je bent hier geen stuiver waard! En begin asjeblieft niet te zeuren over je moeder. Iedereen weet dat ze haar geld op haar rug heeft verdiend, door haar benen te spreiden voor die klote Engelsen."

Lochiel werd rood van verontwaardiging.

"Mijn moeder was met een Schot getrouwd die me beschermde en me te eten gaf, Cat MacGregor! Typisch iets voor jou om zulke dingen over haar te zeggen!"

"Die ouwe Cameron was nooit je echte vader, imbeciel! Ze trouwde hem voor zijn geld en heeft hem toen omgelegd! En nou rot je echt op! Ga maar naar je hoeren toe in die gore stad!"

Lochiel voelde de wanhoop in hem groeien. Hij wist dat ze nooit bij elkaar hadden gepast, maar om nu zomaar zijn zoontjes in de steek te laten?

Cat aarzelde heel even. Ze bedacht zich dat Lochiel nu eenmaal een soort herdershond was die alles en iedereen altijd wilde beschermen. Dat was ook de reden geweest waarom hij met haar was getrouwd en al die kinderen bij haar had verwekt. De Clan had een enorm tekort aan afstammelingen en haar vader, de Laird van de MacGregor had na de dood van haar broers geen opvolgers meer gehad. Nu lagen er vier boven te slapen. "Ga, alsjeblieft, Lochiel!" Deze keer klonk ze bijna smekend.

"Je weet best dat jouw leven hier niet ligt. Ik beloof je dat ik goed voor onze jongetjes zal zorgen. Ik weet zeker

dat dit gewoon het beste is. Nog een kind zal mijn dood zijn en wat moeten jullie dan? Je kunt de jongens op zondagen bezoeken, eens in de maand. Ga nu maar! Er wacht je daar een veel beter leven dan je hier ooit zult hebben."

Eenmaal buiten keek Lochiel verlangend naar de raampjes waarachter zijn vier kinderen sliepen in hun warme bedjes. Hij bedacht zich tandenknarsend dat hij van nu af aan niet meer welkom zou zijn in zijn eigen huis.

God, Catriona had hem bij de ballen! Ze had hem getrouwd, zodat ze, met zijn geld, de boerderij kon overnemen van haar neven, de MacDuffs, die naar Amerika wilden emigreren. Ze had zijn vier zoons gebaard in bijna even zoveel jaar, wat geen kleinigheid was voor een vrouw van over de dertig.

Nou had ze hem het huis uit gejaagd, terwijl hij zijn soldij aan haar moest geven voor hun zoons en die rot Clan. Zonder die ene beloning waar elke echtgenoot recht op had: een plaats in haar bed en toegang tot haar lichaam wanneer hij dat wilde.

Hij klemde woedend zijn kiezen op elkaar.

Zij was vijfendertig tegenover zijn vijfentwintig. Jezus, als een man ooit de prijs kon winnen van grootste ezel in de wereld dan was hij de beste kandidaat!

Hij keek nog eens om naar het huis, waarvan hij de rechtmatige eigenaar was, terwijl woede-tranen in zijn ogen brandden.

Zijn paard stond rustig op hem te wachten in zijn vaste stal. Terwijl hij hem zadelde keek Lochiel vluchtig naar de lucht. Gelukkig, het ging vanavond niet regenen. Hij kon niet hopen dat hij Edinburg vannacht nog zou bereiken en wist dat hem een nacht in de buitenlucht stond te wachten. Het zou ongetwijfeld een kille nacht worden: hij voelde beginnende vorst in de lucht.

Hij besteeg zijn paard, dat verheugd briede.

Nog eenmaal keek hij om, hopen dat Catriona afscheid van hem zou nemen, staand voor een van de ramen van het woonhuis.

Er was niemand die getuige zou zijn van zijn eenzame aftocht.

Naar Edinburg, dus, dacht hij bitter, Edinburg en een nieuw leven.

*

*

*

Download dit e-book

Prijs 5,95 euro voor de e-book copy.

*

De Vriendin van de Luitenant

C. Hampton Jones

*

Een grafische historische roman (collage-roman).

*

*

*